

азъ ги почерпихъ съ такава ракия, щото тие, когато са върнале назадъ въ своята Московия, разказвале за нея даже и на самиятъ московски царъ, и на Суворина, и на Тѣомкина, и Тѣомкинъ рѣкалъ: „Ехъ, ракийка! Трѣба голѣмъ юнакъ да е тоя дѣдо ви Либенъ, когато той пие такава ракия!“ Сичкото това ми разказа единъ московски калугеринъ, странникъ, който премина презъ Коприщица, и отиваше за свѣта гора. . . Той живя у мене цѣли два месѣца. . .

Хаджи Генчо твърде добре знаеахъ, че или дѣдо Либенъ лъже, или калугеринътъ е ималъ обичай да разказва за пѣтуването на св. Агапия по райските мѣста; но не противорѣчилъ на своятъ приятелъ, защото обѣдътъ още не билъ готовъ; той само фжфлалъ подъ носътъ си:

— Ай-ай-ай! добро, добро, хубаво, байо Либене! . . . Азъ вида сега, че тебе и въ Московията знаеахъ! Ехъ, добро нѣщо е